Fluxul torențial al imaginației

On Octombrie 04, 2014

Lasă-te cucerit de o idee dominantă, pentru a-ți putea dovedi competența în soluționarea unității în compoziție a leadershipului.

De la primii pași făcuți pentru realizarea filmului "Alexander Nevsky", regizorul Serghei Eisenstein lucrează în pereche cu scriitorul Pyotr Andreyevich Pavlenko care însoțește echipa de cineaști la Tashkent, în Uzbekistan, în ziua de 18 iunie. De acolo Eisenstein străbate cu mașina 1500 km, studiază manuscrise, miniaturi, vizitează orașe istorice ca Samarkand și Buhara, urmărește traseul viitorului canal.

Imaginația, tensionată de contactul cu locurile istorice, își începe cunoscutul flux torențial de creație. Gândurile se nasc cu repeziciune în pasiunea observației nemijlocite. Îl pasionează, de pildă, amestecul de vechi, istoric și nou, contemporan. Obsesii refulate după încercarea de realizare a filmului mexican reînvie acum. Este cucerit de la început de ideea care ajunge să-l domine: să desfășoare tema filmului de la începuturi până în zilele noastre, prin trei etape ale istoriei. Pavlenko se opune, acceptând cu rezerve doar posibilitatea unui simplu "diptic" (înainte și după revoluție), deoarece nu crede în soluționarea unității în compoziție trecând prin trei etape atât de mari ale istoriei omenirii.

*Dar Eisenstein are uzul unei asemenea compoziții și va găsi soluției ei artistică. **

Leadership: Poți să identifici acea funcție a gândirii care să constate misterul plăsmuirilor noi, ghidându-te după percepția că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic?

Dacă vrem să atingem o anume finalitate în procesului de creație, aducând un plus de valoare „unicatului" pe care îl reprezentăm, atunci trebuie să luăm în considerare ceva foarte apropiat de ceea ce ne interesează – viziunea filtrată prin imaginație. O asemenea viziune care în contextul artei este întărită printr-un soi de rațiune sintetizatoare, separată de orice formă de limitare, își extrage toată puterea din acuitatea observației nemijlocite.

Un artist care este pasionat, de pildă, de amestecul de vechi, istoric și nou, contemporan, poate să găsească o armonie vitală între creație și ansamblul realității ce o înconjoară. El poate, în același timp, să devină o forță activă de mediere între contextul cercetării și inovării, prin personalizarea fluxului de idei și gânduri, în sens unic, separându-se de ceea ce este în afara propriului control.

Arta pe care o propune un regizor ca Eisenstein este un fel de definire a unei perspective pe care numai el o intuiește, dublată de o puternică nevoie inconștientă de a crede în plăsmuirile imaginației sale. Şi de a se simți superior datorită percepției după care se ghidează, anume că doar ceea ce este sugestiv într-o zonă de maximă vizibilitate este autentic.

Sugestivitatea pe care o imprimă regizorul operei sale, cuprinzând un sistem de concepte și metode destinate întăririi anumitor sentimente, se bazează pe imaginile care trebuie privite de la o anumită distanță și dintr-un anumit unghi, în așa fel încât spectatorul să se bucure de spațialitate chiar și atunci când se mișcă în fața ecranului.

Creația este reprezentarea unei expresii sensibile, posedând un înțeles mai înalt și o

conotație simbolică profundă, care se remarcă printr-o imagine în care fiecare părticică conține esența unui întreg univers cristalizat de-a lungul unui puternic curent artistic.

Funcția de bază a gândirii care poate să constate misterul unor noi plăsmuiri poate fi redată prin remarca cunoscutului vrăjitor, Ravenheart: *"Într-un multiunivers infinit, toate improbabilitățile trebuie să fie finite. Nimic din ceea ce ne putem imagina nu este cu adevărat imposibil. Singura întrebare este: care sunt șansele?"*

Marii creatori de artă cunosc bine această regulă nescrisă: „De vreme ce avem un mister, va trebui să avem și o funcție misterioasă a gândirii, care să-l constate." Desigur, această îndreptare a privirii înspre un alt orizont al receptării de idei și concepții, puse pe seama gândirii care se cere frământată înspre scopuri mai luminoase, unde gândul supraviețuiește doar în deplină concentrare și stimulare, se realizează printr-un proces de actualizare a noțiunilor cuprinse în știința ta.

Pentru a-ți putea dovedi competența în soluționarea unității în compoziție a leadershipului, a cărui esență este viziunea, este necesar să te lași cucerit de o idee dominantă, care să-ți schimbe perspectivele, care să dea un sens „întregului", care să fie favorabil idealului desăvârșirii.

Unitatea în compoziție este dată de ansamblul cunoștințelor, a experiențelor și a aptitudinilor, puse în sprijinul creației care nu se reduce doar la construirea și punerea în valoare a unor noi modele de gândire, ci la o știință a „iluminării" extrem de personală.

Pasiunea observației nemijlocite se poate întreține prin prelucrarea reperelor de concept și de expresivitate în vederea obținerii elementelor noi de limbaj artistic, dar mai ales prin posibilitatea de a face comparații între lucruri și fenomene diferite.

Fluxul torențial al imaginației scoate în evidență acea pasiune intensă pentru actul creației, înțeles ca un fel de autodăruire care iese la suprafață din tine în momentul în care ideile și percepțiile (vizavi de ceea ce poate oferi creația) se organizează și se structurează în perspectiva unei teme care depășește contextul concret al derulării evenimentelor.

Ideile și percepțiile se pot converti în aptitudini sau în componente esențiale ale aptitudinilor, cu scopul de a ridica ștacheta valorilor pe care pui preț în opțiunea de întemeiere a unei științe avansate.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/fluxul-torential-al-imaginatiei.html